

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jany Volkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: **D. A. s. r. o., IČO X**
sídlem N. s. 988/2, B.
zastoupená advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, Brno

o žalobě proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 7. 12. 2016,
č. j. SZPI/AN865-15/2016, ve věci správního deliktu,

takto:

I. Rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 7. 12. 2016, č. j. SZPI/AN865-15/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martiny Šamlotové, advokátky se sídlem Na Příkop 8, Brno.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2016, č. j. SZPI/AN865-15/2015, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 8. 2016, č. j. SZPI/AN865-10/2016.
2. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně v provozovně v Českém Těšíně:
 - dne 25. 8. 2015 nezajistila vytvoření dokladů a záznamů odpovídajících velikosti potravinářského podniku, čímž porušila povinnost stanovenou v čl. 5 odst. 1 kapitoly II nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004, o hygieně potravin (dále jen „nařízení č. 852/2004“), a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách (dále jen „zákon o potravinách“);
 - dne 25. 8. 2015 nezajistila, aby potravinářské odpady byly ukládány do uzavíratelných nádob, povrchy stěn byly udržovány v bezvadném stavu a snadno čistitelné, podlahové povrchy byly udržovány v bezvadném stavu a snadno čistitelné, všechny předměty, instalace a zařízení, se kterými přicházejí potraviny do styku, byly konstruovány takovým způsobem a z takových materiálů a udržovány v takovém pořádku a dobrém stavu, aby riziko kontaminace bylo sníženo na minimum, aby byly potravinářské prostory udržovány v čistotě a dobrém stavu, nezajistila monitoring a zaznamenávání teplot, čímž porušila povinnost stanovenou v čl. 4 odst. 2 kapitoly II nařízení č. 852/2004 a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o potravinách;
 - nesplnila opatření č. X ze dne 25. 8. 2015, jímž jí byly uloženy povinnosti k odstranění zjištěných nedostatků (zjištěno dne 12. 10. 2015) podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o SZPI“), a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI.
3. Správní orgán I. stupně proto uložil žalobkyni za použití absorpční zásady, analogicky podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle § 17 odst. 11 písm. c) zákona o potravinách úhrnnou pokutu ve výši 15 000 Kč, podle § 16 odst. 7 zákona o potravinách náklady dodatečné kontroly ve výši 500 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

B. Žaloba

4. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Konkrétně namítala, že:

a) správní orgán I. stupně neposuzoval, zda je zaměstnanec žalobkyně povinnou osobou či je zástupcem kontrolované osoby. Pan L. P. V. nebyl zástupcem žalobkyně ve smyslu § 430 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), za žalobkyni byl oprávněn jednat toliko jednatel či osoba k jednání zmocněná. Správní orgán I. stupně neučinil žádná zjištění, zda je pan L. P. V. osobou pověřenou žalobkyní, resp. nebyl za účelem takového zjištění proveden žádný důkaz. Správní orgán I. stupně považoval zaměstnance žalobkyně za jejího zástupce pouze z důvodu, že otisknul na protokoly o kontrole razítko žalobkyně. Správní orgány tak nezjistily skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti;

b) správní orgán I. stupně neinformoval žalobkyni jako kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně ve smyslu § 5 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolního řádu“), a nedoručil jí protokol o kontrole podle § 9 písm. f) kontrolního řádu. Pouhé poučení pana L. P. V., že má protokoly předat jednatelem, bylo nedostačující. Po první kontrole provozovny žalobkyně dne 25. 8. 2016 uložil správní orgán I. stupně žalobkyni opatření, na jehož základě měla odstranit závadný stav. Vzhledem k tomu, že žalobkyni nebylo opatření doručeno, nemohla zjištěné nedostatky odstranit, protože se o nich nedozvěděla. Správní orgán I. stupně proto vadně dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila povinnosti jí uložené k odstranění nedostatků na základě opatření a dopustila se správního deliktu podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI. Správní orgán I. stupně měl rovněž umožnit žalobkyni v souladu s § 9 písm. e) kontrolního řádu účastnit se provedení kontrolních úkonů, protože pan L. P. V. nebyl osobou oprávněnou jednat za žalobkyni. Účasti na kontroly ze strany žalobkyně nic nebránilo;

c) správní orgán I. stupně nepoučil pana L. P. V. o tom, že má právo na tlumočníka. Znalost českého jazyka u pana L. P. V. není dost vysoká na to, aby byl schopen plně porozumět obsahu úkonů prováděných při kontrole. Nelze proto postavit najisto, zda zjištění správního orgánu I. stupně, zachycená v protokolu o kontrole, jsou pravdivá.

C. Vyjádření žalované

5. Žalovaná navrhovala, aby krajský soud žalobu zamítl. K jednotlivým námitkám se vyjádřila takto:

ad a) pana L. P. V. lze považovat za kontrolovanou osobu ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu, neboť tento vykonával činnosti spojené s provozováním provozovny, byl přítomný při kontrole, převzal protokoly o kontrole a ke svému podpisu na kontrolním protokolu připojil razítko žalobkyně. Bylo proto možné usoudit, že pan L. P. V. byl v době kontroly odpovědný za chod provozovny, včetně řešení běžných záležitostí, za které lze považovat i státní kontrolu týkající se činnosti provozovny. Na tom nemění nic fakt, že na fotodokumentaci, která byla přílohou protokolu o kontrole, je u podpisu pana L. P. V. uvedeno, že je v provozovně kuchařem;

ad b) zahájení kontroly správní orgán I. stupně oznámil panu L. P. V., který v době kontroly vykonával pro žalobkyni činnosti spojené s vedením provozovny, byl proto zástupcem žalobkyně ve smyslu 430 odst. 1 o. z. Povinnost vyplývající z § 5 odst. 3

kontrolního řádu (dodatečné doručení oznámení o zahájení kontroly) proto nebylo nutné splnit. Taktéž protokoly o kontrole a opatření správní orgán I. stupně řádně doručil přímo kontrolované osobě, protože jejich stejnopisy převzal pan L. P. V. Kontrole byl přítomný zástupce žalobkyně, čímž bylo kontrolované osobě umožněno se účastnit kontrolních úkonů. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu navíc přítomnost kontrolované osoby při kontrole není nezbytná;

ad c) z obsahu správního spisu nevyplývá, že pan L. P. V. neovládal český jazyk, protože adekvátně reagoval na požadavky inspektorek žalované, předkládal během kontroly požadované dokumenty, a nenamítal, že nemluví česky. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud panu L. P. V. neustanovil tlumočníka. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 17/2000, který její závěry potvrzuje.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

6. Dne 25. 8. 2015 provedl správní orgán I. stupně kontrolu v provozovně žalobkyně v Českém Těšíně a zjistil, že žalobkyně porušila povinnosti stanovené v nařízení č. 852/2004 a zákona o potravinách.
7. Téhož dne zpracoval správní orgán I. stupně protokol o kontrole č. X, který podepsal pan L. P. V., u jehož podpisu je otisk razítka žalobkyně. V protokolu je uvedeno, že *„Kontrola byla dne 25. 8. 2015 nahlášena zástupci kontrolované osoby, panu L. P. V., který byl seznámen s předmětem kontroly a kontrola probíhala za jeho přítomnosti. Zástupce kontrolované osoby byl poučen o tom, že má dále o kontrole informovat jednatele společnosti D. A. s. r. o.“*
8. Správní orgán I. stupně vydal dne 25. 8. 2015 opatření č. X, kterým uložil žalobkyni povinnosti k nápravě porušených povinností (např. vybavit provozovnu omyvatelným odpadkovým košem s víkem, provést sanitaci v celé provozovně apod.) a stanovila žalobkyni lhůty k nápravě (poslední lhůta končila 6. 9. 2015). Protokol je podepsaný pan L. P. V., u jeho podpisu je otisk razítka žalobkyně.
9. Dne 12. 10. 2015 provedl správní orgán I. stupně opětovnou kontrolu v provozovně žalobkyně, o které sepsal protokol č. X. Z něj vyplývá, že kontrola byla opět nahlášena zástupci kontrolované osoby, panu L. P. V., který byl seznámen s předmětem kontroly a kontrola probíhala za jeho přítomnosti. Taktéž během druhé kontroly byl pan L. P. V. poučen o tom, že má o kontrole informovat jednatele žalobkyně. Protokol podepsal pan L. P. V., u jeho podpisu se opětovně nachází otisk razítka žalobkyně. K protokolu byla přiložena jako příloha fotodokumentace, na které je uvedeno *„za kontrolovanou osobu: L. P. V., kuchař“*.
10. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 4. 2016 příkaz č. j. SZPI/AN865-3/2016, kterým žalobkyni uložil pokutu za porušení povinností na provozovně v Českém Těšíně, které byly zjištěny při kontrole ze dne 25. 8. 2015 a 12. 10. 2015. Proti příkazu brojil jednatel žalobkyně odporem ze dne 11. 5. 2016. Správní orgán I. stupně 12. 5. 2016 vyrozuměl žalobkyni o pokračování ve správním řízení a o provádění dokazování mimo ústní jednání.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 3. 8. 2016 rozhodnutí č. j. SZPI/AN865-10/2016, kterým rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 2 a 3 odůvodnění tohoto rozsudku.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojila žalobkyně odvoláním, ve kterém mimo jiné namítala, že jí nebyly doručeny protokoly o kontrole, protože pan L. P. V. není jejím zástupcem, správní orgán I. stupně ji z důvodu doručování přímo panu L. P. V. neinformoval o zahájení kontroly, neumožnil jí účastnit se kontrolních úkonů a nedoručil jí stejnopis protokolu o kontrole.
13. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

E. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
16. Jednotlivé žalobní námitky posoudil krajský soud takto:
Postavení pana L. P. V.
17. Provádění kontrol správními orgány upravuje kontrolní řád, který nahradil zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“). Kontrolní řád na rozdíl od zákona o státní kontrole rozlišuje dva typy osob, jichž se kontrola týká, a to kontrolovanou osobu a povinnou osobu.
18. Kdo je kontrolovanou osobou vyplývá z § 1 odst. 1 kontrolního řádu, podle kterého *tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů a právnických nebo fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „kontrolní orgán“), při kontrole činnosti orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů, právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“).*
19. Kontrolní řád však zavedl i nový institut tzv. povinné osoby, zejména proto, že kontroly probíhají často v provozovnách, kde se kontrolovaná osoba nemusí vždy vyskytovat. Zákon o státní kontrole takovou osobu neupravoval, vymezila ji až judikatura správních soudů, která pracovala s pojmem tzv. jiné odpovědné osoby.
20. Podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu povinnou osobu je *osoba, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela.* Povinná osoba má i povinnosti, podle § 10 odst. 3 kontrolního řádu je povinna poskytnout kontrolující osobě součinnost potřebnou k výkonu kontroly, nelze-li tuto součinnost zajistit prostřednictvím kontrolované osoby. Jedná se tak zpravidla o zaměstnance, který je v době kontroly v dané provozovně přítomen a je schopen kontrolující osobě poskytnout součinnost.
21. Povinná osoba má zcela zásadní význam pro provádění předem neohlášené kontroly, protože je tak možné kontrolu provést, aniž by u ní bezpodmínečně musela být přítomna kontrolovaná osoba. I za nepřítomnosti kontrolované osoby však kontrolní řád dbá na to, aby byla chráněna její práva. Proto v § 5 odst. 3 kontrolní řád stanoví, že je-li kontrola

zahájena bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně. Dále má kontrolující osoba povinnost vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě [§ 9 písm. f) kontrolního řádu] a umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly [§ 9 písm. e) kontrolního řádu].

22. Pro posuzovanou věc je zcela zásadní určit, zda bylo možné považovat pana L. P. V. toliko za povinnou osobu či zda jej bylo možné považovat za zástupce kontrolované osoby, jehož jednání je přímo přičitatelné kontrolované osobě. Na rozdíl od žalované krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval nedostatečně a nezjistil, zda byl pan L. P. V. skutečně zástupcem žalobkyně.
23. Žalovaný pro podporu svého názoru, že byl pan L. P. V. zástupcem žalobkyně, ve vyjádření k žalobě argumentuje § 430 o. z., který zní: *„Pověří-li podnikatel někoho při provozu obchodního závodu určitou činností, zastupuje tato osoba podnikatele ve všech jednáních, k nimž při této činnosti obvykle dochází“*. Správní orgán I. stupně v posuzované usoudil, že pan L. P. V. má pověření jednat za žalobkyni, pouze na základě skutečnosti, že k podpisu na protokolu o kontrole otiskl razítko žalobkyně, a dále že kontrolující osobě předkládal požadované dokumenty. To však dle názoru krajského soudu není dostatečné. Z protokolu o kontrole nevyplývá, že by se kontrolující osoba na pověření pana L. P. V. ptala, nebo jakkoli zjišťovala, zda je oprávněn za žalobkyni jednat. Pan L. P. V. nepředložil žádné oprávnění, nebyl jednatelem společnosti ani z ničeho nevyplývalo, že by byl pověřen vedením provozovny. V protokolu o kontrole tak jakákoli úvaha o postavení pana L. P. V. a okruhem činností, jimiž měl být při provozu závodu pověřen, chybí. Nadto správní orgán I. stupně ve fotodokumentaci k protokolu o kontrole ze dne 12. 10. 2015 pana L. P. V. označil za kuchaře. Správní orgán I. stupně tudíž dle názoru krajského soudu nedostatečně zjistil skutkové okolnosti případu a bez řádného odůvodnění či podkladů učinil závěr o postavení pana L. P. V., což vedlo k porušení práv žalobkyně podle kontrolního řádu.
24. Pokud si správní orgán I. stupně byl jist, že je pan L. P. V. oprávněn jednat za žalobkyni a jeho jednání je přičitatelné přímo žalobkyni, není logické, že protokol o kontrole obsahuje poučení o tom, že má pan L. P. V. o kontrole informovat jednatele žalobkyně; takovou situaci kontrolní řád nepředvídá. Kontrolující osoba buď protokol o kontrole doručí přímo zástupci kontrolované osoby, jehož jednání je přičitatelné kontrolované osobě, čímž je naplněno doručení přímo kontrolované osobě, nebo správní orgán I. stupně považuje osobu v provozovně toliko za povinnou osobu a sám má povinnost doručovat protokol o kontrole kontrolované osobě. Obdobné platí i pro zahájení kontroly, protože v případě zahájení kontroly za účasti povinné osoby má správní orgán povinnost kontrolu oznámit kontrolované osobě dodatečně.
25. Krajský soud tak uzavírá, že v protokolech o kontrole, rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v rozhodnutí o odvolání chybí racionální úvaha, jež by bez důvodných pochybností svědčila o tom, že byl pan L. P. V. oprávněn jednat za žalobkyni. Úvaha žalobkyně založená na tom, že měl pan L. P. V. razítko žalobkyně a poskytoval kontrolujícím osobám součinnost, je podle názoru krajského soudu nedostatečná.

26. Pokud si správní orgán I. stupně nebyl postavením pana L. P. V. jist, měl s ním jednat jako s povinnou osobou, protože pouze tak mohla být zachována všechna procesní práva žalobkyně jako kontrolované osoby.

Vadné doručování a nepřítomnost žalobkyně při kontrole

27. Jak již krajský soud vysvětlil shora, správní orgán I. stupně dostatečně nezjišťoval, jaké bylo postavení pana L. P. V. na provozovně. Existovaly-li nejasnosti ohledně postavení pana L. P. V., měl jej správní orgán I. stupně považovat za povinnou osobu a oznámení o kontrole a protokoly o kontrole doručovat přímo žalobkyni. Pokud tak správní orgán I. stupně neučinil, nesplnil povinnost stanovenou v § 5 odst. 3 kontrolního řádu informovat žalobkyni o zahájení kontroly na místě. Taktéž nebyla splněna povinnost stanovená v § 9 písm. f) kontrolního řádu vyhotovit protokol kontroly a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě. Tím, že správní orgán I. stupně tyto povinnosti nesplnil, neměla žalobkyně možnost reagovat na provedenou kontrolu ani na uložená opatření, za což ji následně správní orgán I. stupně sankcionoval. Žalobkyně si nebyla vědoma zahájení kontroly, nebyla seznámena ani z jedním z kontrolních protokolů a opatřením, nelze ji proto klást za vinu, že se neřídila pokyny kontrolující osoby. Žalobkyni tím byla mj. upřena práva namítat podjatost kontrolujícího [§ 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu] a podávat námitky proti kontrolním zjištěním [§ 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu].
28. Námitka vadného doručení protokolu o kontrole a neoznámení zahájení kontroly je proto důvodná, stejně jako s tím související námitka neumožnění účasti u kontrolních úkonů.
29. V této souvislosti lze uvést, že osobní účast kontrolované osoby při kontrolních úkonech skutečně není nutná. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004, Sb. NSS č. 719/2005, podle kterého „ze zákona č. 552/1991 Sb. výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Skutečná kontrola má totiž význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci“. Shodně vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku sp. zn. 1 As 75/2013, na který odkazovala žalovaná. Kontrola tudíž mohla proběhnout za účasti toliko pana L. P. V., aniž by to mělo vliv na její zákonnost. Tím však, že správní orgán I. stupně bez dalšího považoval pana L. P. V. za zástupce žalobkyně a neumožnil mu kontaktovat žalobkyni, účast na kontrole žalobkyni zcela zamezil. Ze spisu totiž nevyplývá, že by se žalobkyně kontroly nemohla zúčastnit, či že by zajištění její účasti provedení kontroly znemožnilo; sama žalobkyně pak v žalobě tvrdí, že její účasti na kontrole nic nebránilo.

Právo na tlumočníka

30. Ze správního spisu vyplývá, že pan L. P. V. neprohlásil, že neovládá český jazyk, a z ničeho nelze seznat, že by o tlumočníka žádal. Z protokolu o kontrole vyplývá, že plnil pokyny zaměstnanců správního orgánu I. stupně, předložil průkaz o povolení trvalému pobytu, zdravotní průkazy pracovníků v potravinářství apod. Za těchto okolností nebyl správní orgán I. stupně povinen zaměstnanci žalobkyně zajistit pro jednání tlumočníka, či jej o tomto právu poučovat.
31. Dle § 16 odst. 3 s. ř. „každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočníků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám,

nestanoví-li zákon jinak“. Z citovaných ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že osoba, která nemluví česky, musí o tlumočníka požádat, což pan L. P. V. neučinil.

32. Případný je rovněž odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 01. 2004, č. j. 6 A 17/2000, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*správní řád nemá (na rozdíl od občanského soudního řádu) ustanovení, podle něhož by účastník správního řízení měl právo jednat před správním orgánem ve své mateřštině; pokud je nicméně jeho mateřštinou jiný než český jazyk, měl by mu být ustanoven tlumočník. Pokud však účastník neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu, není tím porušeno právo účastníka řízení na tlumočníka (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod)*“.
33. Lze uzavřít, že pan L. P. V. během provádění kontrolních úkonů ani kdykoli poté o tlumočníka nežádal a současně jeho neznalost českého jazyka z ničeho nevyplývala. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud pana L. P. V. o možnosti žádat o tlumočníka nepoučil.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí pro výše popsané vady řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně ve výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč, neboť zástupkyně žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 30. května 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.